

[Erna Sørensen.]

finansministeren her har fremsat om ændring af de gældende regler for afgift af forlystelser. Det er ganske rigtigt, at man her har lyttet til teaterverdenens ønske om at få sådanne vilkår, at det bliver muligt i højere grad, end det nu er tilfældet, at få teatrene fyldt. Vi må blot håbe, at den afgift, som hermed spares, også virkelig kommer teatergængerne til gode, idet det nødvendigvis skulle blive sådan, at priserne bliver sat op, når teatrene nu sparer den afgift, som vi fra rigsdagens side er indforstået med at kvittere. Det er klart, at hvis et teater virkelig skal være en kulturskabende faktor, må det have sådanne vilkår, at det kan klare sig. Det er jo ikke alle teatre, der er så heldigt stillet som vort statsteater, hvor staten dækker det underskud, der ikke på anden måde kan skabes dækning for.

Der er foretaget en hel del omlægninger af afgifterne både med hensyn til størrelsen og med hensyn til den form for underholdning, som skal belægges med afgift. Jeg er ikke helt overbevist om, at disse omlægninger er helt tilfredsstillende. Jeg kan se, at cirkusforestillinger må være belagt med den billigste afgift, derimod synes jeg ikke, at varieteforestillinger burde beskattes efter samme takst. Jeg ser også med nogen skepsis på de regler, der er opsat om de offentlige baller. Jeg tror, de kan føre en hel mængde dårligt med sig, og det var egentlig ikke det, der var meningen med at ændre reglerne. Når det f. eks. nu siges, at hvis der betales betjeningsafgift ved garderober, kan man fritages for at medregne garderobeafgiften i bruttoindtægten, medens det resolveres, at den telefonafgift, som der hidtil har måttet betales ved forudbestillinger, altid skal medregnes i bruttoindtægten, er jeg ikke enig med finansministeren. Men jeg foretrækker, at vi tager alle disse detaljer til behandling i det udvalg, som er lovet nedsat, og dér kan vi så også drøfte det specielle spørgsmål om de offentlige afgifter på baller, idet man med ret og rimelighed må se ikke blot på motiveringen, at det er for at glæde de unge, men også på, hvilke dårlige følger det kan have.

Jeg tilsiger altså mit partis velvillige behandling af lovforslaget i et udvalg, som forhåbentlig ret hurtigt kan afsluttes, således at loven kan træde i kraft, til gavn for hele teaterverdenen.

Steen: Jeg vil gerne begynde med rent ud sagt at give finansministeren en kompliment for det foreliggende lovforslag,

og jeg håber, at det må blive påskønnet, for det er ikke almindeligt, at finansministre er udsat for det ved behandling af afgiftslove her i rigsdagen. Men når forholdet er det, at alle er enige om, at teatret er en så betydelig og værdifuld kulturfaktor, at det må bevares, og når det er åbenbart for enhver, dokumenteret på behørig måde, at det selv med de — efter min opfattelse — meget høje priser, der er gældende for teatrene, for tiden er så dyrt at drive teater, at det ikke er muligt at gøre det uden indtægter ad anden vej end ved selve teatrets drift — indtægter, som teatrene opnår ved tilskud fra staten og tilskud fra kommunen —, så er det en logisk og forstandig konklusion, at teatret ikke samtidig kan være skatteobjekt. Det er denne konklusion, den højtærede finansminister har taget konsekvenserne af, og det er det, jeg komplimenterer finansministeren for. Jeg kan give mit partis uforbeholdne tilslutning til denne del af lovforslaget.

At der skal svares en afgift med $\frac{1}{8}$ af entreindtægten ved alle de arter af forlystelser, der falder ind under § 4, har jeg ingen bemærkninger at gøre til. Dog må jeg måske tage et lille forbehold med hensyn til stk. d under § 4; dér må man prøve på, klarere end det er sket i forslaget, at sondre imellem, hvor balletten hører op og hvor dansen begynder.

I § 5 foreslås der en nedsættelse fra $\frac{3}{8}$ til $\frac{2}{7}$ — eller fra 60 pct. til 40 pct., som man nu foretrækker at udtrykke sig — af entreindtægten ved væddeløb og anden vædekamp, hvortil der er knyttet totalisatorspil. Nu vil jeg gerne gøre opmærksom på, at da vi i 1946 her på rigsdagen foretog forhøjelsen af afgiften af filmsforevisninger fra de 40 til de 60 pct., satte vi samtidig afgiften af væddeløb, hvortil der er knyttet totalisatorspil, op til det samme som for filmsforestillinger, og det gjorde man ud fra den betragtning, at der jo reelt ikke kan gives nogen saglig begrundelse for at gøre en forskel mellem de to former for forlystelse. Denne betragtning er efter min mening stadig rigtig. Noget andet er så, om 60 pct. satsen i det hele taget er rimelig under de forhold, vi nu lever under, og med alt det, der i den forbindelse vil være at tage i betragtning.

Jeg erkender, at filmsforevisninger er en anvendelig skattekilde. Det er et sted, hvor der kan opkræves en betydelig afgift, uden at der sker nogen skade derved, men spørgsmålet er jo, om det ikke forholder sig med denne afgift omtrent på samme måde som med restaurationsskatten, for-